

РЕШЕНИЕ

№ 576

гр. София , 01.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на тринадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Мария Райкинска Въззивно гражданско дело
№ 20201000503694 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 ГПК.

С Решение № 5151/26.08.2020 г. по гр.д. № 2842/2018 г. на СГС, I-6 състав е осъден Х. Т. Х., да заплати на основание чл. 430, ТЗ във връзка с чл. 432, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД, чл. 309а, ал.1, пр.2 ТЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, **сумата от 44 136,68 CHF** (четиридесет и четири хиляди сто тридесет и шест и 0,68 швейцарски франка)-дължима главница по сключения договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL36123/21.05.2008 г., за периода от 30.01.2015 г. до 28.02.2018 г., **сумата от 849,18 CHF** (осемстотин четиридесет и девет и 0,18 швейцарски франка) - част от дължимата на основание чл.4, т.1 от договора ежесечна комисионна управление в размер на 0,05% върху размера на непогасената главница и такси за администриране на просрочен кредит за съответните дни просрочие, за периода от 30.03.2015 г. до 28.02.2018 г., **сумата от 109,54 CHF** (сто и девет и 0,54 швейцарски франка) - застраховки по договора, дължими на основание чл.15 от договора, за периода от 16.06.2015 г. до 28.02.2018 г., и **сумата от 57,60 лв.** (петдесет и седем и 0,60 лв.) - разноски по договора за периода от 26.07.2017 г. до 28.02.2018 г., както и законната лихва върху главницата от датата на подаване на иска - 01.03.2018 г. до окончателното изплащане на сумите.

Ответникът Х. Т. Х. е депозирал въззивна жалба срещу първоинстанционното решение с твърдения, че същото е неправилно, незаконосъобразно, необосновано и постановено в нарушение на процесуалния закон. Поддържа, че СГС разгледал един неясен, необоснован и напълно недоказан иск. Ищецът не доказал, че е сключен договор за кредит и че сумите по кредита са преведени и с тях е закупен недвижим имот. Изслушано било заключение на вещо лице, което проверявало някакви документи в банката, но те останали тайна за ответника и съда в нарушение на чл. 164,

ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ГПК. Нищо не пречело на банката да приложи съответните документи по делото. Не било ясно дали сумата по кредита е преведена на кредитополучателя. Не било ясно застраховката при кой застраховател е и при какви условия е сключена и дали кредиторът не е получил сумата по застраховката. Моли да бъде отменено първоинстанционното решение и да бъде постановено друго, с което исквете да бъдат отхвърлени.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищеца „Юробанк България“ АД, в който се изразява становище за нейната неоснователност.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Следователно относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан и следва да се произнесе в рамките на наведените от страните оплаквания, като обаче следва служебно да провери спазването на императивни материалноправни разпоредби, приложими към спора (така т. 1 от тълк. решение № 1/2013г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК).

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Във връзка с правилността, като взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания акт и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

В исквата си молба, уточнена с молба от 17.04.2018 г., ищецът „Юробанк България“ АД твърди, че ответникът Х. Т. Х. е ползвал банков кредит по сключен между страните договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL36123/21.05.2008 г., съгласно който банката му е предоставила кредит в швейцарски франкове в размер на равностойността в швейцарски франкове на 30 000 евро по курс „купува“ за швейцарския франк към евро на „Юробанк България“ АД в деня на усвояване на кредита, като към 30.05.2008 г. били усвоени 49 928 шв. фр. Твърди се, че крайният срок за издължаване на кредита е 300 месеца, считано от усвояването му. Поради забава в плащанията, а именно 38 непогасени вноски за главница, считано от 30.01.2015 г и 38 непогасени вноски за лихва, считано от 30.10.2015 г. на основание чл.19, ал.1 от договора за кредита на 07.07.2017 г. вземанията на банката били обявени за предсрочно изискуеми. С нотариална покана рег. № 12126, том VI, № 24 на нотариус В. И., връчена на ответника по реда на чл.47, ал.5 ГПК на 07.07.2017 г., ответникът бил уведомен за волеизявлението на банката.

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да бъде осъден ответника да заплати на ищеца **сумата от 44 136,68 CHF** - дължима главница по сключения договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL36123/21.05.2008 г., за периода от 30.01.2015 г. до 28.02.2018 г., **сумата от 849,18 CHF** - част от дължимата на основание чл.4, т.1 от договора ежемесечна комисионна управление в размер на 0,05% върху размера на непогасената главница и такси за администриране на просрочен кредит за съответните дни просрочие, за периода от 30.03.2015 г. до 28.02.2018 г., **сумата от 109,54 CHF** - застраховки по договора, дължими на основание чл.15 от договора, за периода от 16.06.2015 г. до 28.02.2018 г., **57,60 лв.**-разноски по договора (такса за заверка и връчване на нотариална покана) за периода от 26.07.2017 г. до 28.02.2018 г., както и законната лихва върху главницата от датата на подаване на иска-01.03.2018 г. до окончателното изплащане на сумите.

По делото е депозиран отговор от ответника чрез назначения му по реда на чл.47, ал.6 от ГПК особен представител - адвокат М.. Посочено е, че липсват доказателства, че договорът е усвоен, че изобщо е закупен недвижим имот или че банката е превела кредита по посочената в договора банкова сметка на кредитополучателя. Намира, че банката неправилно е извършвала погасяване с преведените от кредитополучателя суми.

Пред първата инстанция са събрани писмени доказателства и е изслушано заключение на ССЕ.

От приетите по делото писмени доказателства - договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL36123/21.05.2008 г., се установява, че на 21.05.2008 г. между ищцовата банка (правоприемник на кредитодателя „Юробанк и Еф Джи България“ АД), в качеството ѝ на кредитодател и ответника в качеството му на кредитополучател, е сключен договор за кредит, по силата на който банката предоставя на кредитополучателя кредитен лимит в швейцарски франкове в размер на равностойността в швейцарски франкове на 30 000 евро, както следва: равностойността в швейцарски франкове на 6 770 евро - в деня на усвояване на кредита за покупка на недвижим имот, описан в договора и равностойността в швейцарски франкове на 23 230 евро - в деня на усвояване на кредит, за покупка на следния недвижим имот: Ателие 1 в гр. София, УПИ IV-251, 251а, 253, кв. „***“, бл. ***, вх. *, на партерен етаж, заедно със съответните ид.ч. от общите части и от правото на строеж.

Според чл. 2 от договора разрешеният кредит се усвоява по блокирана сметка на кредитополучателя в швейцарски франкове след представяне на нотариален акт за учредяване на договорна ипотека, като според чл. 2, ал. 3 от договора усвоеният кредит в швейцарски франкове по блокираната банкова сметка се превалутира служебно от банката в евро по търговски курс „купува“ на швейцарския франк към евро на банката, като се превежда по друга открита сметка на кредитополучателя в евро.

От своя страна ответникът-кредитополучател се е задължил да върне ползвания кредит, заедно с дължимите лихви, в сроковете и при условията на договора. По силата на чл.3, ал.1 от договора страните са уговорили годишна лихва в размер на сбора на Базовия лихвен процент /БЛП/ на банката за жилищни кредити в швейцарски франкове, валиден за съответния период плюс договорна надбавка от 1,65 пункта, като към момента на сключване на договора БЛП на банката за жилищни кредити в швейцарски франкове е в размер на 4,5%. По силата на чл.3, ал.3 от договора страните са договорили и лихва за забава в случай на просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, в размер на сбора от лихвата за редовна главница, договорена за съответния период на издължаване на кредита плюс наказателна надбавка от 10 пункта. Съобразно чл.3, ал.5 от договора, действащият БЛП на Банката за жилищни кредити не подлежи на договаряне и промените в него стават незабавно задължителни за страните. Банката уведомява кредитополучателя за новия размер на БЛП за жилищни кредити и датата, от която той е в сила, чрез обявяването му на видно място в банковите салони. Договорените надбавки не се променят. Според чл. 6, ал. 3 от договора в случай че по време а действието му банката промени базовия лихвен процент за жилищни кредити, размерът на погасителните вноски се променя автоматично, за което кредитополучателят дава своето съгласие с подписване на договора.

В чл. 4 от договора са уговорени и дължимите такси за управление на кредита,

платими ежемесечно на датата на падежа на съответната погасителна вноска по кредита, в законоустановената последователност на плащането, спрямо месечната погасителна вноска, в размер на 0,05% върху размера на непогасената главница по кредита, считано към същата дата.

По силата на чл.13, ал.1 от договора Банката си е запазила правото по време на действие на договора да променя Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионите, които прилага при операциите си, както и приложимите лихви по кредита в швейцарски франкове или друга валута при евентуалното им превалутиране по реда на чл.21. Измененията в Тарифата и/или приложимите лихви влизат в сила от деня на приемането им от компетентните банкови органи и са задължителни за страните по договора.

Съгласно чл. 5, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 на договора, кредитът е разсрочен за погасяване на 300 месечни анюитетни погасителни вноски (включващи главница и лихва), всяка по 326,28 швейцарски франка, формирана при договорен годишен лихвен процент 6,15%, представляващ сбора на действащия към датата на сключване на договора базов лихвен процент на банката 4,5% + 1,65 пункта надбавка. Падежната дата на месечните анюитетни вноски е всяко 30-то число на месеца като на падеж е дължима и такса за управление на кредита в размер на 0,05% върху остатъка от непогасената главница към съответната дата. Първата падежна дата е 30.06.2008 г.

В чл. 21 от договора е посочено, че кредитополучателят има право да поиска от банката да превалутира предоставения му кредит в швейцарски франкове съответно в лева или евро, а в чл. 23 от договора е посочено, че кредитополучателят декларира, че е запознат и е съгласен с обстоятелството, че промяната на обявения от банката курс купува и/или продава на швейцарския франк към българския лев/евро, както и превалутирането по чл. 21 от договора, може да има за последица, включително в случаите по чл. 6, ал. 2, повишаване на размера на дължимата погасителна вноска по кредита, изразена в лева, като напълно приема да носи за своя сметка риска от такива промени и повишаване, както и че е съгласен да поеме всички вреди (включително и пропуснати ползи), произтичащи от промяната на валутните курсове и новите лихви, приложими по превалутирания кредит.

В представено Приложение № 1 към договора за банков кредит, подписано на 29.05.2008 г. страните са уговорили, че датата на усвояване на кредита е 29.05.2008 г., като приложимият курс „купува“ за швейцарския франк на „Юроанк България“ АД е 1.6641588903, като съобразно този курс размерът на предоставения и усвоен от кредитополучателя кредитен лимит в швейцарски франкове по чл. 1 от договора е 49 848 шв.фр.

Представен е нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 154, т. III, рег. № 4012, дело 509/23.05.2008 г. на нотариус И. И. с рег. № *** на НК, видно от който с него Х. Т. Х. е учредил договорна ипотека в полза на „Юробанк България“ АД за обезпечаване на всички негови задължения по процесния договор за кредит за покупка на недвижим имот върху Ателие 1 в гр. София, УПИ IV-251, 251а, 253, кв. „****“, бл. ***, вх. *, на партерен етаж, заедно със съответните ид.ч. от общите части и от правото на строеж. Като приложение към договора за ипотека е описан нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот – акт № 153, т. III, рег. № 1311, дело № 508 от 23.05.2008 г. на нотариус И. И., установяващ, че на същата дата е извършена покупко-продажбата на имота, служещ за обезпечение на кредита.

От заключението на приетата по делото ССЕ, изготвена от вещото лице Ю. Б. Х.а се установява, че размерът в швейцарски франкове на усвоения кредит по процесния договор за кредит е 49 928 швейцарски франка. Усвояването е станало на 30.05.2008 г. по разплащателна сметка в швейцарски франкове на ответника, открита при ищеца, с аналитичен номер *****.

От така усвоената главница е погасена сума в размер на 5791,32 шв.фр. - погасени 79 вноски за главница за периода от първа вноска на 30.06.2008 г. до 30.12.2014 г. включително. След тази дата няма погасяване по кредита.

Към датата на заключението неплатените задължения на ответника са както следва:

Остатъкът от главницата възлиза на сумата от 44 136,68 шв.фр.

Задължението за редовна лихва към 20.07.2020 г. (дата на изготвяне на заключението) е в размер на 16 687,33 шв.фр.

За периода от 30.05.2008 г. (дата на усвояване) до 20.07.2020 г. са падежирали 145 вноски за редовни лихви, общо в размер на 40 034,82 шв.фр., от която: 23 347,49 шв.фр. - погасени 79 вноски за редовна лихва за периода от първа вноска на 30.06.2008 г. до 30.12.2014 г. включително. Непогасени лихви: 16687,33 шв.фр., представляващи сбор от падежирали 66 вноски, в периода от 30.01.2015 до 30.06.2020 г.

Задължението за наказателна лихва към 20.07.2020 г. (дата на изготвяне на заключението) е в размер на 1115,64 шв.фр.

Начислените наказателни лихви върху просрочените главници с лихвен процент за редовна главница + 10 пункта са общо в размер на 3 646,15 шв.фр. (за периода от дата на усвояване - 30.05.2008 г. до 20.07.2020 г.), от която сума в размер на 124,89 шв.фр. - погасени всички лихви, начислявани до 30.12.2014 г. включително за дните на забава за погасяване на главници с падежи до 30.11.2014 г. вкл.

Непогасените лихви са в размер на 3521,26 шв.фр. (начислени от 30.01.2015 г. до 19.07.2020 г. вкл. за дните на забава за погасяване на главницата с падеж 30.12.2014 г. и просрочените 66 вноски за главница с падежи от 30.01.2015 г. до 30.06.2020 г. вкл.)

Задължение за такси към 20.07.2020 г. (дата на изготвяне на заключението), са както следва:

Непогасени такси за управление на кредита са в размер на сумата от 1 323,61 шв.фр., представляваща сбора от просрочени 4,99 шв.фр. от таксата с падеж 30.01.2015 г., цялата в размер на 22,07 шв. фр. и 65 такси от 30.02.2015 г. до 30.06.2020 г., начислявани върху остатъчната главница с 0,05%.

Непогасените такси за администриране на просрочен кредит са в размер на сумата от 99,76 шв.фр., са както следва:

на 30.01.2015 г. - 9,24 шв.фр. за просрочен кредит 61-90 дни, на 28.02.2015 г. - 9,09 шв.фр. за просрочен кредит 61 -90 дни, на 30.03.2015 г. - 11,80 шв.фр. за просрочен кредит 91-120 дни, на 30.04.2015 г. - 14,28 шв.фр. за просрочен кредит 121-150 дни, на 30.05.2015 г. - 16,98 шв.фр. за просрочен кредит 151-180 дни, на 30.06.2015 г. - 19,74 шв.фр. за просрочен кредит над 181 дни, на 30.10.2016 г. - 19,36 шв.фр. за просрочен ЖК над 181 дни.

Непогасените премии по имуществена застраховка са в размер на сумата от 109,54 шв.фр., както следва:

2015 г.- начислена на 30.06.2015 г. - 57,79 шв.фр.,

2016 г.- начислена на 30.06.2016 г. -26,06 шв.фр.,

2017 г.- начислена на 30.06.2017 г. - 25,69 шв.фр.

Общият размер на задълженията за такси към 20.07.2020 г., възлиза на сумата от 1 532,91 шв.фр.

Пред въззивната инстанция е изслушано друго заключение на ССЕ, изготвено от вещото лице В. П., неоспорено от страните. Тя е посочила, че за погасяване на кредита са направени вноски общо в размер на 31 851.37 шв.фр., от които чрез покупко-продажба на валута в „Юробанк България“ АД 14 636.04 шв.фр. и чрез вноски в швейцарски франкове – 17 215.37 шв.фр. Вещото лице е посочила, че при курс на усвояване на кредита за извършените покупко-продажби на валута и без да се отрази разлика при направените вноски в шв.фр. общата сума 34 801.01 шв.фр., а при преизчисляване на внесените шв.фр. съобразно курса при усвояване общата сума при обменен курс на усвояване е в размер на 40 978.71 шв.фр. В първия вариант по актуалния погасителен план погасени са изцяло 88 броя анюитетни месечни вноски, включително част от вноска 89 с падеж 30.09.2015 г. При втория вариант погасени са 104 месечни вноски, последната с падеж 30.01.2017 г., а вноска 105 с падеж 28.02.2017 г. е погасена частично.

Вещото лице е изготвила и вариант на погасяване по първоначалния погасителен план, при който при общо платени 34 801.01 шв.фр. погасени са 99 броя месечни вноски с падеж до 30.08.2016 г. и част от вноска 100 с падеж 30.09.2016 г. При втория вариант с преизчисляване на швейцарския франк и общо преизчислена стойност от 40 978.71 шв.фр. погасени са изцяло 117 броя месечни вноски с падеж 28.02.2018 г. и част от вноска № 118 с падеж 30.03.2018 г.

Вещото лице е посочила още, че при първоначалния погасителен план до 30.04.21 г. непогасени са 38 броя вноски, начинаей от дължимата на 30.03.2018 г. на обща стойност 5 356.17 шв.фр.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав намира следното от правна страна:

Първоинстанционното решение е частично неправилно, съотв.- че въззивната жалба на Х.Х. е частично основателна предвид следното:

Съгласно чл. 430, ал. 1 ТЗ, с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Според чл. 430, ал. 2 ТЗ заемателят заплаща лихва по кредита, уговорена с банката. Договорът за банков кредит се сключва в писмена форма.

Съгласно чл. 60, ал. 2 ЗКИ кредитът може да бъде обявен за предсрочно изискуем поради неплащане в срок на една или повече вноски по кредита.

При съобразяване на посочената правна уредба, за да бъде основателен иска, банката следва да докаже сключването на валиден договор за банков кредит с ответника Х.Х.; предоставянето на уговорения кредит; настъпването на условията за

обявяване на предсрочна изискуемост на кредита и обявяването ѝ на длъжника; възникването на вземания за такси и застраховка, и размера на претенцията си.

В случай че ищецът докаже, че е изпълнил точно, ответникът следва да докаже правоизключващите и правопогасяващите си възражения, които в случая са, че кредитът не е предоставен и че не е ясно дали застраховател не заплатил на банката обезщетение за несъбраните от ответника вземания.

Не е спорно между страните, а и се установява от събраните писмени доказателства, че между „Юробанк България“ АД (универсален правопреемник на „Юробанк и Еф Джи България“ АД) и Х.Х. е сключен валиден договор за банков кредит за покупка на недвижим имот № HL36123/21.05.2008 г., по който банката предоставя на кредитополучателя кредитен лимит в швейцарски франкове в размер на равностойността в швейцарски франкове на 30 000 евро, както следва: равностойността в швейцарски франкове на 6 770 евро - в деня на усвояване на кредита за покупка на недвижим имот, описан в договора и равностойността в швейцарски франкове на 23 230 евро - в деня на усвояване на кредита за покупка на следния недвижим имот: Ателие 1 в гр. София, УПИ IV-251, 251а, 253, кв. „***“, бл. ***, вх. *, на партерен етаж, заедно със съответните ид.ч. от общите части и от правото на строеж.

Установява се още от приетото Приложение № 1 към договора за кредит и изслушаната ССЕ, че Х.Х. е усвоил 49 928 шв.фр. на 29.05.2008 г. (а според вещото лице – на 30.05.2008 г.). Неоснователно е оплакването на жалбоподателя Х.Х., че не се установява кредитът да е отпуснат реално и да е закупен недвижим имот – от представената договорна ипотека, включително от описания в нея нотариален акт за покупко-продажба се установява, че имотът, за чиято покупка кредитът е отпуснат е закупен на 23.05.2008 г., като в същия ден е учредена и договорна ипотека върху него за обезпечаване на процесния кредит. Вещото лице Х.а е установила, че на 30.05.2008 г. отпуснатият кредит е преведен по сметка на кредитополучателя.

Неоснователно е и оплакването, че усвояването не е доказано щом е установено само с помощта на вещо лице, което е работило въз основа счетоводни документи на банката, непредставени по делото. Усвояването на кредита може да стане с всички допустими доказателствени средства, а едно от тях е чрез проверка от вещо лице в счетоводството на банката. Дейността на банките е изцяло и подробно законово регламентирана, върху нея се упражнява и засилен контрол от БНБ и други институции, поради което воденото от банките счетоводство се ползва с по-голямо доверие от това на другите лица. Ето защо е достатъчно за целите на доказването счетоводството на банката да бъде проверено от вещо лице, дори счетоводните документи да не са представени по делото.

Макар сключеният договор за кредит да е като цяло действителен, при изпълнение на законовото си задължение съдът служебно да следи за неравноправни клаузи в договорите с потребители, настоящият състав намира, че чл. 3.5, чл. 6.3 и 13.1 от договора за кредит, които дават възможност на банката едностранно да променя лихвения процент, както и клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 21-23 от договора, които определят начина на формиране на задълженията по договора, са неравноправни и поради това нищожни на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП, предвид следното:

По делото няма спор, че ответникът Х.Х. е физическо лице, на което въз основа на сключения с ищцовата банка през 2008 г. договор е предоставен потребителски кредит, който не е предназначен за извършване на търговска или професионална

дейност, и същият има качеството на потребител по смисъла на § 13, т.1 от ДР на З., а ищцовата банка има качеството на търговец, по смисъла на § 13, т.2 от ДР на ЗПП.

По материалноправните въпроси, свързани с наличието на неравноправие между правата и задълженията на страните по кредитното правоотношение като значително по смисъла на ЗЗП, неравноправния характер на клаузите, критериите за определяне наличие на индивидуално договаряне и наличие на изключенията на чл. 144 ЗЗП и спрямо банката като доставчик на финансова услуга, е налице константна съдебна практика на ВКС, обективирана в множество решения - Решение № 77/15 г. по гр.д. № 4452/14 на ВКС, ГК, III г. о., Решение № 424/15 по гр.д. № 1899/15 на ВКС, ГК, IV г. о., Решение № 51/16 по т.д. № 504/16 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 95/16 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 205/16 по т.д. № 154/16 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 165/16 по т.д. № 1777/16 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 201/17 г. по т.д. № 2780/15 г. на ВКС, ТК, II т. о. и др. С тях е последователно е установено разбирането, че предпоставките за определяне неравнопоставеността на една договорна клауза, са: 1/ клаузата да не е индивидуално уговорена; 2/ да е сключена в нарушение на принципа на добросъвестността; 3/ да създава значителна неравнопоставеност между страните относно правата и задълженията - съществено и необосновано несъответствие между правата и задълженията на страните; 4/ да е сключена във вреда на потребителя. Прието е, че основният критерий за приложимост на изключението по чл. 144, ал. 3, т. 1 ЗПП е изменението на цената да се дължи на външни причини, които не зависят от търговеца или доставчика на финансови услуги – дължат се на въздействието на свободния пазар и/ или от държавния регулатор. Единствено в тази хипотеза търговецът/ доставчикът на финансови услуги не може да се счита за недобросъвестен по смисъла на общата дефиниция за неравноправна клауза, съдържаща се в чл. 143, ал. 1 ЗЗП, тъй като увеличението на престацията, макар и едностранно, не зависи пряко от неговата воля.

На самостоятелно основание за да се прецени дали конкретните договорни клаузи отговарят на този критерий за изключване общия принцип, въведен с чл.143, ал. 1 ЗЗП е необходимо те да бъдат формулирани по ясен и недвусмислен начин, от една страна, а от друга - потребителят предварително да е получил достатъчно конкретна информация как търговецът на финансови услуги може едностранно да промени цената, за да може на свой ред да реагира по най - уместния начин.

В посочените съдебни актове и др. постановени по идентични казуси е прието, че уговорката в договор за банков кредит, предвиждаща възможност на банката за едностранна промяна на договорения лихвен процент въз основа на непредвидено в самия договор основание и когато такова договорено изменение не е свързано с обективни обстоятелства, които са извън контрола на доставчика на услугата, е неравноправна с оглед общата дефиниция на чл. 143, ал. 1 ЗЗП. Методът на изчисляване на съответния лихвен процент трябва да съдържа ясна и конкретно разписана изчислителна процедура, посочваща вида, количествените изражения и относителната тежест на всеки от отделните компоненти - пазарни индекси и/ или индикатори. Съобразно правната природа на договора за банков кредит, безспорна е и необходимостта от постигнато между съконтрагентите съгласие за начина на формиране на възнаграждението на кредитодателя, т. е. да е налице конкретна формула за определяне на възнаградителната лихва - съществен елемент от съдържанието на този вид банкови сделки. Когато потребителят не е получил предварително достатъчно конкретна информация за начина, метода, по който кредитодателят може едностранно да промени цената на доставената му финансова услуга, както и когато методологията, създадена от банката - кредитор, например с

нейни вътрешни правила, не е част от договора за кредит, банката не може да се счита за добросъвестна по смисъла на общата дефиниция за неравноправна клауза по ЗЗП.

В съдебната практика се приема още, че когато не е указано нито в договора, нито в общите условия как и поради какви причини, стоящи извън контрола на банката, тя има право да увеличи базовия лихвен процент, когато липсват критерии, по които банката да увеличава възнаградителната лихва, разпоредбата на чл.144, ал. 2 и ал. 3 ЗЗП не може да бъде приложена. Уговорената неиндивидуално в договора за кредит възможност за едностранно увеличаване от страна на банката на първоначално съгласувания размер на базовия лихвен процент, при необявени предварително и невяклучени като част от съдържанието на договора ясни правила за условията и методиката, при които този размер може да се променя до пълното погасяване на кредита, не отговаря на изискването за добросъвестност, поради което по отношение на тази клауза изключението по чл. 144, ал. 2 и ал. 3 ЗЗП е неприложимо.

В случая в чл.3, ал.5 от договора е уговорено, че действащия базов лихвен процент /БЛП/ на банката за жилищни кредити не подлежи на договаряне и промените в него стават задължителни за страните, като банката е имала задължение да уведоми кредитополучателя за новия му размер и датата, от която влиза в сила, чрез обявяването му на видно място в банковите салони. Чл.6, ал.3 от договора е установил между страните, че в случай, че по време на действието на договора банката промени БЛП за жилищни кредити, размерът на погасителните вноски, определен в ал.1 на същия член се променя автоматично, в съответствие с промяната, за което кредитополучателя дава съгласие с подписването на договора. Според чл. 13 банката си запазва правото при действието на договора за промяна Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните, който прилага при операциите си, както и приложимите лихви по кредита в швейцарски франкове или друга валута при евентуално превалутиране по реда на чл.20, като измененията в тарифата и/или приложимите лихви влизат в сила от деня на приемането им от компетентните банкови органи и са задължителни за страните по договора.

Изричната редакция на посочените текстове предполага извод, че посоченият в договора метод на изчисляване на съответния лихвен процент не е индивидуално уговорен /не е подлежал изобщо на договаряне/, не съдържа ясна и конкретно разписана изчислителна процедура, посочваща вида, количествените изражения и относителната тежест на всеки от отделните компоненти. В случая липсва конкретно посочена формула за определяне на възнаградителната лихва, която е съществен елемент от съдържанието на този вид банкови сделки, предвид неяснотата в договора относно начина на определяне на БЛП на банката за посочените кредити, вкл. начина на промяна на Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните на банката ищец /Тарифата/, които компоненти влияят върху размера на дължимата възнаградителна лихва. Така е видно от текстовете на договора, че потребителят-кредитополучател не е получил предварително достатъчно конкретна информация за начина и метода, по който банката-кредитор може едностранно да промени цената на доставената му финансова услуга, защото липсва яснота относно методологията, създадена от банката – кредитор /например с нейни вътрешни правила/ относно определяне на БЛП и на Тарифата, за които банката си е запазила правото да променя едностранно по време на действие на договора, без тази промяна да подлежи на договаряне.

Изложеното сочи и на извод, че в случая банката-ищец е действала в разрез с принципа за добросъвестност, поради което и изключението по чл.144, ал.1, т.3 ЗЗП е

неприложимо и посочените клаузи от договора следва да се приемат за неравнопоставени, респ. - недействителни.

Произтичащата от чл. 146, ал. 1 във връзка с чл. 143 ЗЗП нищожност на уговорката в клауза от договор за банков кредит, даваща право на банката – кредитор да променя едностранно лихвата по кредита при промяна на БЛП, без постигане на изрична уговорка с кредитополучателя, респективно без ясно и разбираемо посочена методика за изменение на размера на БЛП, по който начин се изменя дължимата възнаградителна лихва и съответно месечната анюитетна вноска, не обуславя нищожност и на уговорката в същата или друга клауза за заплащане от кредитополучателя на договорна лихва в размер, формиран като сбор от БЛП с точно определен към датата на сключване на договора размер в проценти и посочената договорна надбавка. В посочения смисъл е константната практика на ВКС, обективирана в решение № 92/09.09.2019г. по т. д. № 2481/2017г. на ВКС, ТК, II т. о. Установяването на неравноправния характер на клаузите за едностранна промяна на БЛП в конкретния случай позволява да се възстанови правното и фактическото положение на потребителя, каквото би било без наличието на тези неравноправни клаузи. Изпълнено е и изискването на чл. 146, ал. 5 ЗЗП, тъй като договорът за кредит може да се прилага и изпълнява и без клаузите на чл. 3, ал. 5, чл. 6, ал. 3 и чл.12, ал.1. Следователно в хипотезата на неравноправност на посочените договорни клаузи приложимата договорна възнаградителна лихва е в първоначално уговорения размер и нищожността на чл. 3, ал. 5, чл. 6, ал. 3 и чл.13, ал.1 от договора за кредит не освобождава кредитополучателя от задължението за заплащане на лихвата по кредита по първоначално уговорения при сключване на договора размер (така решение № 170/16.03.2021 г. по т.д. № 1901/2019 г. на ВКС, II т.о.).

По отношение на определен в договора за банков кредит начин на формиране на цената на договора – размера на кредита, ползването и издължаването му във валута, различна от българския лев, при това опосредена от друга чуждестранна валута, какъвто е и настоящия казус, на въпроса неравноправна ли е клауза от кредитен договор, с която всички вреди от валутните промени и валутният риск са в тежест само на потребителя и намират ли приложение за валутните разлики изключенията на чл.144, ал. 3 ЗЗП, е отговорено в практиката - напр. с решение № 295/22.02.2019 г. на ВКС по т.д. № 3539/2015 г., II т.о. и решение № 170/16.03.2021 г. по т.д. № 1901/2019 г. на ВКС, II т.о. В тях, след като е проследена практиката и разясненията, дадени от Съда на Европейския съюз с решението по дело C-186/16 г. по приложението на чл.3, чл.4, пар.2 и чл.5 от Директива 93/13, с решение по дело C-484/08, C-415/11 и определение по дело C -119/17 е прието по поставения въпрос, че е неравноправна е неиндивидуално договорена клауза от кредитен договор в чуждестранна валута, последиците от която са цялостно прехвърляне на валутния риск върху потребителя и която не е съставена по прозрачен начин, така че кредитополучателят не може да прецени на основание ясни и разбираеми критерии икономическите последици от сключването на договора и когато при проверката ѝ за неравноправен характер бъде констатирано че въпреки изискванията за добросъвестност, тя създава във вреда на потребителя значително неравновесие между правата и задълженията на страните, произтичащи от договора, като в този случай за валутните разлики приложение не намират изключенията на чл.144, ал.3 ЗЗП.

Съобразно посоченото в чл. 1 от процесния договор, същият е сключен в чуждестранна валута, като размера на предоставения банков кредит не е определен и посочен изрично като цифрова величина в самия договор, а е уговорен по определяем начин – равностойността в швейцарски франкове на 30 000 евро, по курс „купува“ на

швейцарския франк към еврото на банката кредитор, в деня на усвояване на кредита за покупка на недвижим имот.

В нормата на чл. 23 от договора се съдържа декларативно изявление на кредитополучателя, че е запознат и съгласен с обстоятелството, че промяната на обявения от банката курс купува и/или продава на швейцарския франк към българския лев или евро, както и превалутирането по чл. 21 от договора, може да има за последица, включително в случаите на чл. 6, ал. 2 от договора, повишаване на размера на дължимите погасителни вноски по кредита, изразени в лева/евро, като напълно приема да носи за своя сметка риска от такива промени и повишаване, както и че е съгласен да поеме всички вреди /включително и пропуснати ползи/, произтичащи от промяната на валутните курсове и новите лихви, приложими по превалутирания кредит. Кредитополучателят декларира в ал. 2 на чл. 23 от договора, че изцяло е запознат и разбира икономическия смисъл и правните последици на разпоредбите на чл. 6, ал. 2 и чл. 21-23 от договора, както и че е съгласен с настъпването им.

Посочените клаузи попадат в „основния предмет на договора“ по смисъла на чл.4, пар.2 от Директива 93/13 /решение на С. С -186/16/, т.к. представляват договорна клауза, включена в договор за кредит, изразен в чужда валута, която не е била индивидуално договорена и по силата на която кредитът трябва да се погасява в същата чуждестранна валута, в която е договорен, и тази клауза определя основна, харектаризираща този договор престация. С нея кредитополучателят е поел изцяло за своя сметка риска и всички вреди от промяната на обявения от банката курс „купува“ и/или „продава“ на швейцарския франк към българския лев/евро, които могат да имат за последица повишаване на дължимите погасителни вноски по кредита, изразени в лева/евро. Последното е независимо от изразеното съгласие с това в чл.23, ал.2 от договора, предвид че последната клауза не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя.

Настоящият състав споделя извода, че посочените клаузи не са индивидуално уговорени, съобразно възприетото от цитираната по-горе практиката тълкуване на нормата на чл. 146, ал. 2 ЗЗП, че не съставляват индивидуално уговорени клаузи в потребителски договор тези, които са били изготвени предварително от търговеца или доставчика, и по които потребителят не е могъл да изрази становище по тяхното съдържание. Подписването на договор за банков кредит от потребителя не освобождава банката от задължението ѝ да докаже, че намиращи се в договора клаузи, оспорени от потребител като неравноправни, са били индивидуално уговорени с него. Банката, чиято е доказателствената тежест да установи, че клаузите са индивидуално уговорени, не е ангажирала доказателства. Ето защо и следва извода, че същите са неравноправни – респ. – недействителни.

От друга страна – не се установява по делото банката да е предоставила на потребителя към момента на сключване на договора за кредит в чуждестранна валута цялата относима информация, която би му позволи да прецени икономическите последици от клаузата за валутния риск за финансовите му задължения, за които ще му бъде икономически трудно да понесе при значимо обезценяване на валутата, в която получава доходите си. Предоставената от банката информация, че е възможна промяна на обявения от банката курс купува и/или продава на швейцарския франк и че това ще рефлектира върху размера на дълга, изразен в лева/евро в посока повишаването му, не води до извод, че е налице „достатъчна информираност“ на потребителя, съобразно даденото от СЕС тълкуване. Кредитополучателят - физическо лице е сключил

жилищен кредит в швейцарски франкове при необходим му, с оглед целта на кредита паричен ресурс в евро – „резервната валута” по чл. 29 ЗБНБ, при клауза в договора, възпрепятстваща реалното предоставяне на потребителя на паричен ресурс в швейцарски франкове. Това сочи, че към момента на сключването на договора потребителят е възприел предлаганият му кредитен продукт за по-изгоден с оглед по-нисък лихвен процент, доверявайки се на стабилността на швейцарския франк като една от основните световни валути. На потребителя обаче като по-слабата страна в правоотношението, вкл. с оглед степен на информираност, не е предоставена информация при сключването на договор за жилищен кредит със срок на издължаване от 25 години какви са очакваните прогнози относно промяната на швейцарския франк, спрямо който националната валута няма фиксиран курс, с каквато информация банката следва да разполага, тъй като е неизменна част от професионалната ѝ дейност, както и какви действия може да предприеме кредитополучателят, за да минимализира валутния риск, вкл. чрез застраховането му или използването на други финансови инструменти.

След като банката не е изпълнила задължението си да уведоми по - слабата страна по договора за възможните промени в обменните курсове с оглед валутния риск, свързан с вземането на кредит в посочената чуждестранна валута, не може да се приеме, че кредитополучателят е могъл да прецени потенциално значимите икономически последици върху финансовите му задължения от възникващия за него още със сключването на договора валутен риск при получаван доход в местната национална валута. Преценката на потребителя, дали да избере да получи по-нисък лихвен процент и да носи валутния риск или да получи кредит при по-висока лихва, но да не носи валутния риск, трябва да може да бъде извършена от него на база на предоставена му от банковата институция информация относно възможните промени в обменните курсове, която именно позволява на потребителя да вземе решения, основани на „добра информираност” дали и какъв договор за кредит да сключи. С оглед информацията, предоставена от кредитодателя при договаряне на договора за кредит, средният потребител – относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, не би могъл да прецени потенциално значимите икономически последици за него от поетия валутен риск при изчисляването на погасителните вноски, тъй като не разполага с информация в дългосрочен план за котировките на швейцарския франк, което го принуждава да се съгласява с установените предварително от търговеца условия, без да може да повлияе на съдържанието им, вкл. на декларативните по своя характер изявления в договора, че е „запознат и разбира икономическия смисъл и правните последици на разпоредбите на чл. 6, ал. 2 и чл. 21-23 от договора, без да се доказва икономическите аспекти на превалутуирането на кредита в швейцарски франкове реално да му са разяснени. Банката, като професионалист, е могла и е била длъжна да предвиди устойчивия темп на поскъпване на швейцарския франк и да уведоми за това насрещната страна по договора, тъй като това представлява обстоятелство, което по естеството си се отразява на по-нататъшното изпълнение на договора. Следва да се има предвид, че съобразно задължителната практика на СЕС, цитирана по-горе, дадена договорна клауза може да е носител на неравнопоставеност между страните, проявяваща се едва в хода на изпълнение на договора. Потребителят не е защитен и от клаузата на чл. 21 от договора, тъй като упражняването на правото на превалутуиране е предпоставено от съгласието на банката, която има противоположни на кредитополучателя икономически интереси и би се съгласила на превалутуиране единствено при неизгоден валутен курс за кредитополучателя. Банката с оглед експертната си компетентност и познания относно очакваните промени на курса на швейцарския франк в посока на значимо поскъпване, непредоставяйки тази информация на потребителя е нарушила принципа на добросъвестност, при фиктивно предоставен паричният поток в

швейцарски франкове, тъй като ако банката беше постъпила добросъвестно и справедливо с потребителя, не би могло да се очаква относително осведомен и обичайно наблюдателен потребител да се съгласи с клаузата за поемане на риска от промяна на посочената чуждестранна валута и понасяне на вредите от него дори и при индивидуално договаряне.

Установяването на неравноправния характер на клаузите за служебно превалутиране на платените в лева или евро суми в швейцарски франкове по курс „продава“ на банката за швейцарския франк към лева/евро и поемане на целия валутен риск от промяната на обявения от банката курс купува и/или продава на швейцарския франк към лев/евро само от кредитополучателя - потребител позволява да се възстанови правното и фактическото положение на потребителя, каквото би било без наличието на тези неравноправни клаузи. Договорът за кредит може да се прилага и изпълнява и без клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 23, предвид разпоредбата на чл. 430 ТЗ, съгласно която с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. При уговорка за предоставяне на кредитен лимит в равностойността на швейцарски франкове на 30 000 евро по курс „купува“ за швейцарския франк към евро на банката в деня на усвояване на кредита и по който сумата е предоставена към момента на усвояване на кредита, и установяване на нищожност поради неравноправност на клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 23 от договора, то кредитът следва да бъде върнат в уговорения размер и валута – равностойността в швейцарски франкове на 30 000 евро по първоначално определения курс, т. е. по курс „купува“ за швейцарския франк към евро на банката в деня на усвояване на кредита, без това да води до изменение на основния предмет на договора.

Горното обосновава извод, че нищожните клаузи не следва да бъдат прилагани, а задълженията на кредитополучателя следва да бъдат определяни от една страна спрямо първоначалния погасителен план (с оглед погасяването на вноски при постъпили плащания) при лихвен процент към момента на сключване на договора е бил 4,5%, плюс договорна надбавка от 1,65 пункта, а от друга – задълженията следва да бъдат погасявани в швейцарски франкове по курс „купува“ на „Юробанк България“ АД към еврото в деня на усвояване на кредита.

При така установеното, при определяне задълженията за главница по процесния договор за кредит следва да бъде съобразено изслушаното пред въззивната инстанция заключение на ССЕ във вариант, когато вземанията се изчисляват при първоначалния погасителен план и във вариант, в който всички плащания, включително в швейцарски франкове се преизчислят по курс „купува“ на „Юробанк България“ АД на швейцарския франк към еврото. Според този вариант на заключението е извършено общо плащане в равностойност на 40 978.71 швейцарски франка, с които са погасени изцяло 117 вноски с падеж включително на 28.02.2018 г. и частично вноски № 118 с падеж 30.03.2018 г. При това положение банката не е имала основание да обяви кредита за предсрочно изискуем през 2017 г., тъй като първото просрочие е настъпило на 30.03.2018 г., а според чл. 19, ал. 2 от договора основание за обявяване на предсрочна изискуемост е неиздължаването на три последователни вноски. Не може да се приеме в случая и че банката е обявила предсрочна изискуемост с исковата молба, доколкото към нейната дата – 01.03.2018 г. не е имало просрочие, а след настъпилото по време на делото просрочие предсрочна изискуемост няма данни да е обявявана. Оплакване във въззивната жалба относно наличието на основания за обявяване на предсрочна изискуемост няма, но преразглеждането на тези основания от въззивния съд се налага

от приложението на императивните правни норми на ЗЗП, уреждащи неравноправните клаузи.

Следователно, след като не се установява настъпила предсрочна изискуемост нито до 28.02.2018 г., нито по-късно (през 2017 г. и към датата на исковата молба липсва обективният елемент на предсрочната изискуемост, а по-късно липсва субективният елемент) и доколкото банката претендира дължима главница за периода 30.03.2015 г. – 28.02.2018 г., а се установява, че за този период дължимата главница е платена, то искът за главница е изцяло неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По отношение на останалите вземания – за такси, застраховки и разноски по договора, конкретно оплакване във въззивната жалба има само по отношение на дължимите застраховки в смисъл, че не е ясно с кой застраховател е сключена застраховката и дали по същата вече няма плащане, т.е., оплакването е свързано с евентуално погасяване на останалите вземания по договора. В чл. 15 от договора ответникът се е съгласил банката да сключва за негова сметка застраховка на дадения в обезпечение недвижим имот и при застраховател при неин избор, включително като увеличи задължението на кредитополучателя по договора с размера на дължимата се премия, поради което липсата на информация у ответника за това кой е застрахователя е ирелевантно за задължението му да заплаща дължимата се застрахователна премия. Освен това доказателства за плащане от застраховател няма и доколкото от изслушаната пред първата инстанция ССЕ се установява вземане за такси за периода 30.03.2015 г. – 28.02.2018 г. в размер по-голям от претендираните 849.18 шв.фр., както и застрахователни премии за същия период по-големи от претендираните 109.54 шв.фр., то тези претенции са изцяло доказани.

Изпращането на нотариална покана до Х. И. се установява от събраните писмени доказателства, а разноски за събиране на вземането се дължат, на основание чл. 309а ТЗ. Доколкото липсват конкретни оплаквания срещу решението в тази му част, макар и същата да се обжалва, то следва да бъде потвърдено и относно присъдените разноски в размер на 57.60 лева.

Поради частично несъвпадане в крайните изводи на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която Х. Т. Х. е осъден да заплати на „Юробанк България“ АД сумата 44 136.68 шв.фр. – дължима главница за периода 30.01.2015 г. – 28.02.2018 г. и потвърдено в останалата му част.

По разноските: При този изход на спора пред въззивната инстанция всяка страна има право на разноски съобразно уважената или неуважената част от въззивната жалба.

Жалбоподателят Х.Х. не е сторил такива, тъй като е представляван от особен представител.

Банката е не е доказала разноски във въззивното производство.

Банката следва да заплати по сметка на САС разноски за държавна такса и вещо лице в общ размер на 2 085.59 лева, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

По отношение на разноските пред първоинстанционния съд се дължат разноски в размер на 228.87 лева, поради което първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта за разноските над тази сума до присъдените на банката 10 402.97 лева.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5151/26.08.2020 г. по гр.д. № 2842/2018 г. на СГС, I-6 състав **В ЧАСТТА, В КОЯТО** е осъден Х. Т. Х., да заплати на основание чл. 430, ТЗ във връзка с чл. 432, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД, и чл.86, ал.1 от ЗЗД на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, сумата от **44 136,68 CHF** (четиридесет и четири хиляди сто тридесет и шест и 0,68 швейцарски франка) - дължима главница по сключения договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL36123/21.05.2008 г., за периода от 30.01.2015 г. до 28.02.2018 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 01.03.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, **КАКТО И В ЧАСТТА, С КОЯТО** на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД са присъдени разноски пред СГС в размер над 228.87 лева до присъдените 10 402.97 лева **и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260 **против Х. Т. Х., ЕГН *******, гр. ***, ул. „****“ № **, вх. *, ет. *, ап. * за заплащане на основание чл. 430, ТЗ във връзка с чл. 432, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД, и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за заплащане на сумата от **44 136,68 CHF** (четиридесет и четири хиляди сто тридесет и шест и 0,68 швейцарски франка) - дължима главница по сключения договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL36123/21.05.2008 г., за периода от 30.01.2015 г. до 28.02.2018 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 01.03.2018 г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 5151/26.08.2020 г. по гр.д. № 2842/2018 г. на СГС, I-6 състав в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД да заплати в бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд – София сумата **2085.59** лева – държавна такса и разноски за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____